NOTY O AUTORACH

Julian A u l e y t n e r, profesor, socjolog, polityk społeczny. Urodzony w 1948 r. w Warszawie. Studia na Wydziale Ekonomiczno-Społecznym SGPiS.

W latach 1969-1971 inspektor w Wydziale Zatrudnienia Miasta Stołecznego Warszawy. Od 1971 do 1977 r. główny specjalista do spraw pracowniczych w spółce z oo. „Libella". Następnie, do roku 1988, adiunkt w Instytucie Pracy i Spraw Socjalnych. Obecnie profesor na Uniwersytecie Warszawskim.

W latach 1981-1984 członek Prymasowskiej Rady Społecznej.

Członek Komisji Episkopatu Iustitia et Pax. Prezes Zarządu Głównego Towarzystwa Wiedzy Powszechnej.

Główny obszar badań: polityka społeczna, szczególnie historia doktryn.

Autor ok. 90 prac naukowych z polityki społecznej.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Humanistyczny model polityki personalnej w zakładzie pracy* (1981); *Klasyfikacja zawodów i specjalności* (1982); *Nauka o polityce społecznej* (1991).

Czesław B i e l e c k i, pseudonim: Maciej Poleski, architekt. Urodzony w 1948 r. w Warszawie. Studia na Politechnice Warszawskiej, staż w Tel Avivie i Angers (Francja).

W latach 1973-1975 pracownik biura BISTYP, w 1976 r. „Kablobetonu", a od 1977 do 1978 r. – „Inwestprojektu". W latach 1978-1979 praca w Monachium i Paryżu. Inicjator powstałej w 1980 r. grupy architektów „Dom i Miasto", od 1984 r. przemianowanej na spółkę z oo. (prezes). Założyciel spółki SA „Metropolis" (1988 r.), obecnie prezes Rady Nadzorczej tej spółki.

Inicjator założenia w 1982 r. grupy CDN, współzałożyciel Porozumienia Ponad Podziałami. Członek SARP. Współpracownik Polcul Foundation.

Wyróżniony Nagrodą Dziennikarzy Niezależnych im. B. Prusa, Nagrodą PULS i Nagrodą Fundacji Jurzykowskiego.

Główne dziedziny działalności: polityka, publicystyka, architektura.

Autor licznych artykułów o tematyce społeczno-politycznej publikowanych głównie w „Kulturze" paryskiej i „Pulsie", książki *Z celi do celi* (1980) oraz wielu prac projektowych i realizacji architektonicznych w kraju i za granicą.

Zbigniew B r z e z i ń s k i, profesor, politolog, polityk, ekspert do spraw międzynarodowych. Urodzony w 1928 r. w Warszawie, syn polskiego dyplomaty. Studia na Uniwersytecie Mac Gill w Kanadzie i Harvard w USA (nauki polityczne). W latach 1953-1960 pracownik naukowy bostońskiego Harvardu. Od 1960 r. profesor Uniwersytetu Columbia w Nowym Jorku, wieloletni kierownik Instytutu Badań nad Komunizmem (później – Instytutu Zmiany Międzynarodowej).

W latach 1966-1968 członek Działu Planowania Politycznego Departamentu Stanu USA. Członek gabinetu prezydenta J. Cartera, od 1977 do 1981 r. doradca prezydenta Stanów Zjednoczonych do spraw bezpieczeństwa narodowego, a w latach 1987-1988 członek Komisji Bezpieczeństwa Narodowego Departamentu Stanu do Spraw Strategii Długoplanowej. W czasie kampanii prezydenckiej w roku 1988 współprzewodniczący Grupy Doradców do Spraw Bezpieczeństwa Narodowego przy G. Bushu. Były członek Rady Dyrektorów „Amnesty International" oraz Rady Stosunków Międzynarodowych.

Obecnie doradca w Centrum Badań Strategicznych i Stosunków Międzynarodowych. Profesor amerykańskiej polityki zagranicznej w Katedrze Fundacji R. E. Osgooda na Wydziale Badań Stosunków Międzynarodowych im. Paula Nitze Uniwersytetu Johna Hopkinsa w Waszyngtonie.

Członek Rady Dyrektorów Narodowego Funduszu dla Demokracji, Rady Zarządu „Freedom House", Zarządu Trójstronnej Komisji (w latach 1973-1976 dyrektor) Prezydenckiej Rady Doradców Wywiadu Zagranicznego i in. Członek Amerykańskiej Akademii Nauki i Sztuki.

Wyróżniony Medalem Wolności, Nagrodą im. Humberta Humphreya, nadaną przez Instytut Studiów Politycznych, oraz tytułami honorowymi kilku uniwersytetów, m.in. w 1990 r. doktoratem honoris causa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Główne obszary badań: współczesne stosunki międzynarodowe.

Najważniejsze publikacje książkowe: *The Soviet Bloc* (1960); *Between Two Ages* (1970); *Game Plan* (1986); *Power and Principle* (1983); *The Grand Failure. The Birth and Death of Communism in the Twentieth Century* (1989); niektóre ukazały się również w języku polskim.

Carlo Casini, prawnik, sędzia. Urodzony w 1935 r. we Florencji. Studia na Uniwersytecie Florenckim.

W latach 1955-1974 członek Naczelnej Rady Akcji Katolickiej. Od 1963 do 1966 r. sędzia pierwszej instancji. W latach 1966-1979 prokurator republiki we Florencji. Od 1974 r. deputowany do Parlamentu Włoskiego, a od 1984 r. również do Parlamentu Europejskiego.

Członek Movimento per la Vita Italiano (od 1990 r. przewodniczący).

Wyróżniony złotym medalem „al Merito della Reduzione Sociale".

Główne obszary badań: zagadnienia sprawiedliwości, zwłaszcza w zakresie prawa do życia i praw rodziny, regulacja prawna problemu narkomanii.

Najważniejsze publikacje książkowe: *La nuova disciplina e aborto* (1978); *Pornografia e prostituzione* (1979); *La ricomposizione dell'area cattolica dopo il referendum sull'aborto* (1981); *Diritto alla vita e la vicenda costituzionale* (1982).

Ks. Zdzisław Chlewiński, profesor, psycholog. Urodzony w 1929 r. w Święcianach na Wileńszczyźnie. Studia z zakresu psychologii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1961 r. pracownik naukowo-dydaktyczny tegoż uniwersytetu.

Członek Towarzystwa Naukowego KUL (obecnie przewodniczący Komisji Psychologicznej), Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego, Komitetu Nauk Psychologicznych PAN (od 1990 członek prezydium) oraz Towarzystwa Popierania i Krzewienia Nauki.

Główne obszary badań: psychologia eksperymentalna, szczególnie zagadnienia procesów poznawczych, myślenia pojęciowego, przekonań i patologii przekonań oraz psychologia religii.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Psychologia religii* (red., 1982); *Postawy i cechy osobowości* (1987); *Wybrane zagadnienia z psychologii pastoralnej* (red., 1989); *Kształtowanie się umiejętności poznawczych. Identyfikacja pojęć* (1991); *Dojrzałość: osobowość, sumienie, religijność* (1991); *Urojeniowa wizja świata* (współautor, 1992). Autor ok. 200 publikacji naukowych i popularyzatorskich, głównie z zakresu psychologii poznania.

Andrzej Gwiazda, magister inżynier, działacz społeczny i polityczny. Urodzony 1935 r. w Pińczowie na Kielecczyźnie. W latach 1940-1946 na zesłaniu wraz z matką w północnym Kazachstanie. Studia z zakresu elektroniki na Politechnice Gdańskiej.

Po studiach pracownik zakładów teletechnicznych i telewizyjnych. W latach 1966-1973 starszy asystent na Politechnice Gdańskiej. Następnie zatrudniony w Zakładach Okrętowych Urządzeń Elektrycznych. W latach 1981-1985 więziony (łącznie 3 lata). Od 1986 do 1990 roku robotnik budowlany (prace wysokościowe). Obecnie ponownie zatrudniony w Zakładach Okrętowych Urządzeń Elektrycznych.

Aktywny działacz antykomunistycznej opozycji demokratycznej, współzałożyciel Wolnych Związków Zawodowych w 1978 r. W sierpniu 1980 członek Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego. Od września 1980 do października 1981 r. wiceprzewodniczący Krajowej Komisji Porozumiewawczej „Solidarności", a następnie członek Komisji Krajowej. Od 1990 r. członek Komitetu Założycielskiego Wolnych Związków Zawodowych Wybrzeża. Współorganizator Konwersatorium „Sierpień '80" przy Uniwersytecie Gdańskim.

Członek Klubu Wysokogórskiego i Polskiego Towarzystwa Fotograficznego.

Wyróżniony odznaczeniem „Virtuti Civili".

Autor kilku publikacji specjalistycznych dotyczących zagadnień techniki cyfrowej i teorii układów poprzedzających układy scalone oraz artykułów politycznych drukowanych w prasie podziemnej i zagranicznej.

Publikacja książkowa: *Gwiazda, miałeś rację* (wywiad-rzeka przeprowadzony przez Wiesławę Kwiatkowską, 1990).

Maciej Iłowiecki, dziennikarz, felietonista. Urodzony w 1935 r. w Szarleju – Piekary Śląskie. Studia na Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1956-1961 asystent na tymże Uniwersytecie. W latach 1959-1982 członek Kolegium Redakcyjnego tygodnika „Polityka", a od 1974 do 1987 r. miesięcznika „Problemy". Do 1992 r. redaktor naczelny tygodnika „Spotkania", obecnie prezes Komitetu Redakcyjnego.

Członek Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich, od 1980 r. wiceprezes, od 1990 – prezes. Członek-założyciel i członek Rady Głównej Towarzystwa Popierania i Krzewienia Nauki. Członek-założyciel Instytutu Obywatelskiego.

Wyróżniony I Nagrodą Klubu Dziennikarzy Naukowych SDP, Nagrodą PAN-u, Nagrodą SDP im. S. Konarskiego, Nagrodą im. Brunona Winawera, i in.

Główny obszar zainteresowań: aktualne zagadnienia społeczno-polityczne, problemy nauki i cywilizacji.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Nasz wiek XX* (1967), *Nowy, niezbyt wspaniały świat* (1972), *Dzieje nauki polskiej* (1981); *Z tamtej strony lustra* (1987); *Niepokój dwutysięcznego roku* (1989). Autor licznych artykułów i felietonów, m.in. w stałej rubryce „Polityki" pt. *Nasz wiek XX*.

Zdzisław Jeziorański, pseudonim: Jan Nowak, działacz konspiracyjny, publicysta, pisarz. Urodzony w 1913 roku w Warszawie. Do wybuchu wojny studia ekonomiczne na Uniwersytecie Poznańskim. W 1939 r. powołany do wojska. Po ucieczce z niewoli bojownik podziemia.

Żołnierz AK. Od 1941 r. inicjator i uczestnik „Akcji N" (kolportaż bibuły dywersyjnej w języku niemieckim na terenie „Reichu"). W latach 1943-1945 kurier Warszawa–Sztokholm, Warszawa–Londyn, emisariusz (ostatni, który dotarł do Warszawy przed powstaniem). Uczestnik Powstania Warszawskiego. Po powstaniu – wysłannik dowódcy AK do Londynu.

Po wojnie redaktor sekcji polskiej radia BBC. W latach 1952-1976 dyrektor Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa. Po 1976 r. – we władzach Kongresu Polonii Amerykańskiej, konsultant National Security Council.

Doktor honoris causa Uniwersytetu Poznańskiego.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Polska droga ku wolności* (1974); *Kurier z Warszawy* (1978); *Polska pozostała sobą* (1980); *Polska z oddali* (1988); *Wojna w eterze* (1985).

Karol Klauza, doktor, teolog. Urodzony w 1947 r. w Szczecinie. Studia teologiczne na Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie i na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

W latach 1972-1981 dokumentalista w Instytucie Nawozów Sztucznych w Puławach. Od 1981 r. na KUL-u: do 1983 r. dokumentalista w Bibliotece Uniwersyteckiej, następnie adiunkt w Zakładzie Leksykograficznym, a od 1988 r. w Instytucie Jana Pawła II, obecnie – sekretarz Instytutu. Od 1988 r. sekretarz redakcji kwartalnika „Ethos".

Członek Towarzystwa Naukowego KUL, ACIESTI (Stowarzyszenia Wykładowców Zagadnień Komunikacji Społecznej – organu Międzynarodowej Katolickiej Unii Prasy) i Katolickiego Stowarzyszenia Dziennikarzy (od 1991 r. – wiceprezes).

Główne obszary badań: dogmatyka, teologiczna refleksja nad komunikowaniem społecznym.

Autor artykułów z zakresu teologii dogmatycznej, problematyki środków społecznego przekazu oraz współczesnej historii Kościoła. Tłumacz tekstów teologicznych z języka włoskiego. Publikacje książkowe: *Leon Dehon – założyciel Sercanów* (1989); *Słownik pojęć zakonnych* (współautor, w druku); *Antologia wypowiedzi Urzędu Nauczycielskiego Kościoła na temat mass-mediów* (współredaktor, w druku).

Ks. Joachim Kondziela, profesor, filozof społeczny, teolog. Urodzony w 1932 r. w Rudzie Śląskiej, zmarł w 1992 r. w Lublinie. Studia teologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim, a po likwidacji Wydziału Teologicznego w Międzyseminaryjnym Studium Teologicznym w Krakowie, filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1963 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL i od 1966 do 1969 r. wykładowca katolickiej nauki społecznej w Wyższym Śląskim Seminarium Duchownym. Współtwórca reaktywowanego w 1981 r. Wydziału Nauk Społecznych KUL (1984-1990 dziekan). Od 1990 r. współtwórca i prezes Fundacji Rozwoju Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

Członek Towarzystwa Naukowego KUL (przewodniczący jego Wydziału Nauk Społecznych), Polskiego Towarzystwa Socjologicznego, Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych, Komitetu Nauk Politycznych przy PAN, członek prezydium Polskiej Rady Badań Pokoju oraz członek American Academy of Political Sciences. Uczestnik posiedzenia Ekspertów ONZ (Nieborów, 1986 r.) celem przygotowania raportu dla Sekretarza Generalnego ONZ, grupy roboczej „Pokój" (Sankt Gallen, Szwajcaria 1986 r.) przy Radzie Episkopatów Europy oraz Międzynarodowego Forum Pokoju w 1987 r. Członek Komisji Episkopatu Polski Iustitia et Pax oraz Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Członek Rady Naukowej przy Ośrodku Dokumentacji i Studiów Społecznych w Warszawie oraz redakcji wielu czasopism.

Główne obszary badań: teoria państwa, teoria społeczności międzynarodowej, badania nad pokojem (ze szczególnym uwzględnieniem nauki Kościoła na temat pokoju), etyka życia gospodarczego.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Filozofia społeczna* (1972); *Badania nad pokojem. Teoria i jej zastosowanie* (1974); *Osoba we wspólnocie. Z zagadnień etyki społecznej, gospodarczej i międzynarodowej* (1987). Autor licznych artykułów publikowanych w kraju i za granicą.

Piotr Krasucki, doktor medycyny. Urodzony w 1932 r. w Warszawie. Studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Łódzkiego (później Akademia Medyczna).

W latach 1953-1960 pracownik naukowy Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi. Od 1960 do 1963 r. lekarz przemysłowy w Hucie Warszawa, a od 1963 w Stołecznej Przychodni Przemysłowej.

Od 1958 do 1971 r. konsultant CRZZ i ZZ Metalowców, od 1980 ekspert OBS Mazowsze i Ośrodka Prac Społeczno-Zawodowych Komisji Krajowej „Solidarności".

Członek Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego (w latach 1977-1980 sekretarz generalny) i Polskiego Towarzystwa Medycyny Pracy (1981-1984 członek Zarządu Stołecznego). Ekspert Komisji Polityki Społecznej Krajowej Komisji „Solidarności".

Główne obszary badań: medycyna pracy, ergonomia, medycyna społeczna.

Autor licznych publikacji, m.in. książek: *Vademecum ergonomiczne* (współautor, 1969); *Typowe zagrożenia zawodowe* (współautor, 1971); *Normy fizjologiczne i higieniczne* (współautor, 1973); *Rola i zadania lekarza przemysłowego* (1975); *Praca ludzi starszych* (1979); *Socjomedyczna pamiątka po komunie* (1991).

Janusz Krupski, magister, działacz społeczny, wydawca, historyk. Urodzony w 1951 r. w Lublinie. Studia z zakresu historii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Współzałożyciel wydawnictwa „NOWA" w 1976 r. Od tegoż roku aktywny działacz w ramach antykomunistycznej opozycji demokratycznej. W 1977 r. współzałożyciel „Spotkań" – Niezależnego Pisma Młodych Katolików i wydawnictwa o tej samej nazwie. W 1981 r. kierownik Biura Historycznego „Solidarności" w Gdańsku. Po wprowadzeniu stanu wojennego pozostaje w ukryciu do czasu aresztowania, od października do grudnia 1982 r. więziony. Od 1988 do grudnia 1992 r. dyrektor programowy Biura Spółki Editions Spotkania. Od listopada 1992 r. główny specjalista Sejmowej Komisji Nadzwyczajnej do Zbadania Skutków Stanu Wojennego.

Członek Kolegium Redakcyjnego tygodnika „Spotkania".

Wyróżniony nagrodą POL-CUL.

Główny obszar zainteresowań naukowych: historia ruchów i organizacji społeczno-politycznych II Rzeczypospolitej.

Autor artykułów historycznych i społeczno-politycznych publikowanych w czasopismach i wydawnictwach zbiorowych.

Piotr Kryczka, profesor, historyk, filozof społeczny. Urodzony w 1934 r. w Zawadzie (woj. tarnowskie). Studia historyczne i filozoficzne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1957 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL, a w latach 1964-1969 również Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej. Od 1989 r. współorganizator Filii Wydziału Nauk Społecznych KUL w Stalowej Woli. Od 1991 r. członek Trybunału Stanu.

Od 1989 r. członek Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie, a następnie Krajowego Komitetu Obywatelskiego (1990-1992).

Członek Polskiego Towarzystwa Socjologicznego, Towarzystwa Naukowego KUL, Towarzystwa Uniwersytetów Ludowych, „Wspólnoty Polskiej", Komitetu Przestrzennego Zagospodarowania Kraju i innych.

Wyróżniony nagrodą rektora za pracę habilitacyjną i Odznaką Honorową „Zasłużony dla Lubelszczyzny".

Główne obszary badań: socjologia miasta, socjologia rodziny, zjawiska patologii społecznej, problemy społeczne nowych miast i osiedli mieszkaniowych. Autor licznych artykułów z powyższych dziedzin.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Społeczność osiedla mieszkaniowego w wielkim mieście* (1980); *Rozwód w opinii społecznej* (w druku).

Mirosław Księżopolski, profesor, prawnik, politolog. Urodzony w 1952 r. w Warszawie. Studia prawnicze na Uniwersytecie Warszawskim.

Od 1975 r. pracownik naukowy Instytutu Polityki Społecznej Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego (od 1991 r. dyrektor).

Członek Komitetu Problemów Pracy i Polityki Społecznej Polskiej Akademii Nauk oraz Rady Gubernatorów FISSS (Foundation for International Studies on Social Security). Kierownik Centralnego Programu Badawczego „Polityka społeczna w Polsce".

Główne obszary badań: polityka społeczna, szczególnie zagadnienie zabezpieczenia społecznego i porównawcza polityka społeczna.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Systemy zabezpieczenia społecznego w krajach nordyckich* (1988, wyróżniona Nagrodą Ministra Edukacji Narodowej); *Polityka społeczna w Polsce* (1990). Autor licznych publikacji w krajowych i zagranicznych czasopismach specjalistycznych.

Jerzy Michałowski, doktor, socjolog, ekonomista. Urodzony w 1956 r. w Lublinie. Studia z zakresu prawa i administracji na Uniwersytecie im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie oraz z zakresu socjologii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim.

Od 1983 r. asystent na KUL-u. W latach 1990-1991 ekspert do spraw ekonomicznych Polskiego Związku Katolicko-Społecznego. Doradca ministra przekształceń własnościowych w rządzie J. Olszewskiego.

Autor artykułów publikowanych w czasopismach społeczno-kulturalnych oraz książki *Socjalizm versus liberalizm. Od K. Marksa do F. von Hayeka* (w druku).

Piotr Nitecki, docent, teolog społeczny. Urodzony w 1949 r. w Warszawie. Studia z zakresu teologii na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie i na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim z zakresu katolickiej nauki społecznej.

Od 1976 r. redaktor „Chrześcijanina w Świecie" (od 1981 r. zastępca redaktora naczelnego). Od roku 1991 pracownik naukowo-dydaktyczny Papieskiego Fakultetu Teologicznego we Wrocławiu.

Współzałożyciel i członek zarządu (od 1987 r.) Stowarzyszenia Krzewienia Katolickiej Nauki Społecznej, jak również (od 1991 r.) Katolickiego Stowarzyszenia Dziennikarzy.

Główne obszary badań: teologia społeczna, najnowsza historia Kościoła w Polsce.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Ksiądz Eugeniusz Dąbrowski–apostoł Pisma świętego* (1982); *Człowiek drogą Kościoła. Kościół, „Solidarność" – odnowa społeczna w Polsce* (1987); *Znak zwycięstwa. Ksiądz Jerzy Popiełuszko* (1987). Autor artykułów publikowanych w czasopismach chrześcijańskich.

Antoni J. Nowak OFM, profesor, psycholog, duszpasterz. Urodzony w 1935 r. w Katowicach. Studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, w Akademii Medycznej w Lublinie oraz na Uniwersytecie w Salzburgu.

W latach 1968-1973 i ponownie od 1979 pracownik naukowo-dydaktyczny w Wyższym Seminarium Duchownym OFM w Katowicach, od 1975 do 1978 r. w Sozial Akademie w St. Pölten, a od 1984 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim (w roku akad. 1991/1992 w Studium Eksternistycznym Teologii KUL w Katowicach).

Członek Towarzystwa Psychologii Głębi w Salzburgu, Międzynarodowego Towarzystwa Psychologii Religii (Regensburg) oraz Towarzystwa Naukowego KUL.

Główne obszary badań: psychologia osobowości, psychoanaliza, identyfikacja postaw w aspekcie problematyki religii i wiary, duchowość zakonna.

Główne publikacje książkowe: *Gewissen und Gewissensbildung heute in tiefen psychologischer und teologischer Sicht* (1978); *Człowiek wiary, nadziei i miłości* (1988); *Man und Frau im Sakrament Ehe* (1990); *Osobowość sakramentalna* (w druku).

Ks. Władysław Piwowarski, profesor, socjolog, filozof społeczny, teolog. Urodzony w 1929 r. w Mokrzyskach k. Brzeska. Studia z zakresu teologii w Tarnowie i Olsztynie oraz z zakresu filozofii praktycznej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1961 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL.

Członek Towarzystwa Naukowego KUL, Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Conference Internationale de Sociologie Religieuse, Görres-Gesellschaft zur Pflege der Wissenschaft. Członek Komisji Episkopatu Polski: Iustitia et Pax, do Spraw Duszpasterstwa Młodzieży, do Spraw Duszpasterstwa Ludzi Pracy.

Główne obszary badań: socjologia religii, katolicka nauka społeczna.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Praktyki religijne w diecezji warmińskiej* (1969); *Religijność wiejska w warunkach urbanizacji* (1971); *Religijność miejska w rejonie uprzemysłowionym* (1977); *Religijność ludowa – ciągłość i zmiana* (1983). Autor ok. 300 artykułów.

Tadeusz Przeciszewski, profesor, prawnik, ekonomista. Urodzony w 1922 r. w Sierpcu. Studia prawnicze na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, ekonomiczne w Szkole Głównej Handlowej oraz na Uniwersytecie Warszawskim. W okresie wojny aktywny działacz Naro-

dowej Organizacji Wojskowej oraz członek konspiracyjnej Akademickiej Sodalicji Mariańskiej.

Po wojnie pracownik naukowy Instytutu Gospodarstwa Narodowego (1945-1947), Uniwersytetu Warszawskiego (1946-1948 i 1957-1984) oraz Instytutu Budownictwa Mieszkaniowego (1956-1965). W latach 1948-1953 więziony. Od 1964 r. pracownik naukowo-dydaktyczny Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Członek Sekcji Nauki Związku Nauczycielstwa Polskiego (1964-1967 wiceprzewodniczący), Towarzystwa Kultury Moralnej (1973-1976 wiceprezes), Towarzystwa Wolnej Wszechnicy Polskiej (1976-1987) i innych organizacji katolickich.

Wyróżniony licznymi nagrodami i odznaczeniami, m.in. Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Główne obszary badań: teoria ekonomii, polityki ekonomicznej i planowania, reforma gospodarcza.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Wydatki i preferencje mieszkaniowe ludności na tle polityki gospodarczej państwa* (1963); *Gospodarka mieszkaniowa w gospodarce narodowej* (1969); *Sprawność kształcenia w szkolnictwie wyższym* (red., 1970); *Planowanie społeczne a polityka społeczna* (1987). Autor licznych artykułów.

Jadwiga Puzynina, profesor, językoznawca. Urodzona w 1928 r. w miejscowości Rożyszcze na Wołyniu. Studia polonistyczne na Uniwersytecie Warszawskim. Od 1956 r. pracownik naukowo-dydaktyczny tegoż Uniwersytetu.

Członkini Polskiego Towarzystwa Językoznawczego, European Linguistic Society, European Society of Lexicography („Eurolex") oraz Towarzystwa Naukowego KUL.

Wyróżniona wielokrotnie nagrodami rektorskimi.

Główne obszary badań: historia leksykografii, leksykologia, słowotwórstwo, język wartości, kultura słowa.

Najważniejsze publikacje książkowe: *„Thesaurus Polono-Latino-Graecus" Grzegorza Knapiusza. XVII-wieczny warsztat pracy nad językiem polskim* (1961); *Wypowiedzi o języku i stylu w okresie staropolskim* (1963); *Nazwy czynności we współczesnym języku polskim* (1969); *Słowotwórstwo współczesnego języka polskiego*, t. I (współautor, 1979); *Słownik języka Cypriana Norwida. Zeszyt próbny* (współred., 1988); *Studia nad językiem Cypriana Norwida* (współred., 1990); *Słowo Norwida* (1990); *Język wartości* (1992).

Adam Rodziński, profesor, etyk, filozof kultury. Urodzony w 1920 r. w Grabnie k. Wojnicza. Studia z zakresu filologii polskiej i filozofii na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1952 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL.

Członek Towarzystwa Naukowego KUL, Rady Naukowej Instytutu Jana Pawła II KUL i Kolegium Redakcyjnego kwartalnika „Ethos".

Główny obszar badań: aksjologia kultury.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Sprawiedliwość chrześcijańska wobec problemu nierówności majątkowych w II i III wieku* (1960); *U podstaw kultury moralnej* (1980); *Osoba i kultura* (1985); *Osoba, moralność, kultura* (1988).

Jacek Salij OP, profesor, teolog i publicysta. Urodzony w 1942 r. w Budach k. Dubna (Wołyń). Studia w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie. Pracownik naukowo-dydaktyczny ATK w Warszawie oraz Kolegium Filozoficzno-Teologicznego OO. Dominikanów w Krakowie. Członek Kolegium Redakcyjnego „Studia Theologica Varsaviensia" (Warszawa). Autor licznych publikacji naukowych, religijnych i popularyzatorskich, wielu tłumaczeń i opracowań tekstów św. Tomasza z Akwinu.

Najważniejsze pozycje książkowe: *Królestwo Boże jest w was. Wybór artykułów* (1980); *Szukającym drogi* (1982); *Rozpacz pokonana* (1983); *Rozmowy ze świętym Augustynem* (1983);

Legendy dominikańskie (przekład i oprac., 1985); *Pytania nieobojętne* (1986); *Tajemnica Emmanuela dzisiaj* (1989); *Poszukiwania w wierze* (1991).

Władysław Bernard Skrzydlewski OP, doktor, prawnik, filozof. Urodzony w 1925 r. w Bydgoszczy. Studia z zakresu prawa, nauk ekonomicznych i politycznych na Uniwersytecie Poznańskim.

W latach 1942-1950 pracownik przedsiębiorstw gospodarczych i banków w Warszawie i Poznaniu (i w okolicy). Od 1950 do 1951 r. asystent na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od roku 1959 wykładowca w Kolegium Filozoficzno-Teologicznym Dominikanów w Warszawie i Krakowie.

Członek Polskiego Towarzystwa Teologicznego i Görres-Gesellschaft zur Pflege der Wissenschaft.

Główne obszary badań: katolicka nauka społeczna, teologia małżeństwa i rodziny.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Finansowe problemy międzynarodowej pomocy gospodarczej dla krajów słabo rozwiniętych* (1964); *Chrześcijańska wizja miłości, małżeństwa i rodziny* (1982); *Elternschaft und Menschenwürde* (współautor, 1984).

Robert Spaemann, profesor, filozof, teolog. Urodzony w 1927 r. w Berlinie. Pracownik naukowy kolejno w Münster (od 1962 r.), Stuttgarcie (od 1962) i Heidelbergu (od 1969). Obecnie, od 1973 r., wykładowca filozofii na Uniwersytecie w Monachium.

Członek Institut Internationale de Philosophie Politique (Paryż). Profesor honorowy Uniwersytetu w Salzburgu.

Główne obszary badań: historia myśli społecznej w okresach przełomu, podstawy moralne formacji społecznych, refleksja nad teologią moralną.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Die Ursprung der Soziologie aus dem Geist der Restauration* (1959); *Refleksion und Spontanität. Studie über Fénelon* (1963); *Einsprüche* (1977); *Zur Kritik der politische Utopie* (1977); *Rousseau* (1980); *Die Frage Wozu. Geschichte und Wiederentdeckung des teleologischen Denkens* (współautor, 1981); *Moralische Grundbegriffe* (1982); *Philosophische Essays* (1983).

Tomasz Strzembosz, docent, historyk, harcmistrz Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej. Urodzony w 1930 r. w Warszawie. Studia z zakresu historii na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie i na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1952-1953 asystent w Archiwum m.st. Warszawy (usunięty w 1953 r. z przyczyn politycznych). Od 1954 do 1966 r. pracownik naukowy w Muzeum Historycznym w Warszawie, a następnie do 1982 r. w Pracowni Dziejów Polski w II Wojnie Światowej Instytutu Historii PAN. Od 1984 pracownik naukowo-dydaktyczny KUL.

W latach 1945-1949, 1956-1959, 1980-1981 i 1989 harcerz, a następnie instruktor Związku Harcerstwa Polskiego; przewodniczący Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej (1989), harcmistrz. W latach 1980-1981 wiceprzewodniczący Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność" w Instytucie Historii PAN.

Członek Polskiego Towarzystwa Historycznego i Klubu Inteligencji Katolickiej w Warszawie.

Główne obszary badań: Warszawa w XVI w., II wojna światowa, zwłaszcza Powstanie Warszawskie, konspiracyjne organizacje młodzieżowe, postawy społeczeństwa polskiego.

Ważniejsze publikacje książkowe: *Tumult warszawski 1525* (1959); *Ludność cywilna w Powstaniu Warszawskim* (współautor, 1974, Nagroda Sekretarza PAN, Nagroda „Polityki"); *Akcje zbrojne podziemnej Warszawy 1939-1944* (1979, nagroda księgarzy „Polska Książka Roku"); *Szare Szeregi jako organizacja wychowawcza* (1984); *Oddziały szturmowe konspiracyjnej Warszawy 1939-1945* (1986, Nagroda „Polityki"). Autor licznych artykułów w czasopismach polskich i obcych.

Andrzej Szostek MIC, profesor, etyk. Urodzony w 1945 r. w Grudziądzu. Studia filozoficzne i teologiczne na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Od 1971 r. pracownik naukowo-dydaktyczny KUL. Obecnie również wykładowca na Uniwersytecie im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Zastępca kierownika Instytutu Jana Pawła II KUL, członek Internationale Akademie für Philosophie (Liechtenstein) oraz Towarzystwa Naukowego KUL. Ponadto członek zespołu redakcyjnego kwartalnika „Ethos", współpracownik czasopisma „Anthropotes", redaktor „Zeszytów Naukowych KUL", sekratarz redakcji „Roczników Filozoficznych" (z. 2).

Główne obszary badań: etyka, metaetyka, myśl Karola Wojtyły.

Najważniejsze publikacja książkowe: *Der Streit um den Menschen* (współautor, 1979); *Normy i wyjątki* (1980); *Die Würde des Menschen* (współautor, 1986); *Miłości, gdzie jesteś? Medytacje rekolekcyjne* (współautor, 1986); *Sein und Handeln in Christus* (współautor, 1988); *Natura, rozum, wolność* (1989, 1990). Wydanie niemieckie: *Natur-Vernunft-Freiheit* (1992).

Dorota Zdunkiewicz, magister filologii polskiej. Urodzona w 1962 r. w Warszawie. Studia na Uniwersytecie Warszawskim. Od 1986 r. asystent na UW.

Członek Polskiego Towarzystwa Językoznawczego oraz Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

Główne obszary badań: język propagandy i homiletyki, kultura słowa, pragmatyka lingwistyczna. Autorka artykułów z powyższych dziedzin.

Zbigniew Ryszard Żakiewicz, doktor, pisarz. Urodzony w 1933 r. w Wilnie. Studia humanistyczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu. Okres wojny – w rodzinnym folwarku na kresach wschodnich. W 1956 r. repatriacja do Polski.

W latach 1956-1957 redaktor tygodnika „Katolik". Od 1957 do 1966 roku pracownik naukowo-dydaktyczny w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu, a od 1966 do 1971 w WSP w Gdańsku.

Obecnie, od 1971 r., wykładowca na Uniwersytecie Gdańskim.

Członek Związku Literatów Polskich (sekretarz oddziału gdańskiego), uczestnik prac Zrzeszenia Kaszubsko-Pomorskiego.

Wyróżniony licznymi nagrodami, m.in. Nagrodą Fundacji Kościelskich w Genewie.

Główne obszary badań: recepcja literatury rosyjskiej w Polsce do 1918 roku, XIX-wieczna literatura rosyjska.

Najważniejsze publikacje książkowe: *Ród Abaczów* (1968); *Biały karzeł* (1970, wyróżniony „Orderem Stańczyka"); *To sen tylko, Danielu* (1973); *Dolina Hortensji* (1975); *Czteropalcy* (1977); *Dziennik intymny mego NN* (1977, Gdańska Książka Roku); *Wilcze łąki* (1982); *Pożądanie Wzgórz Wiekuistych* (1988); *Ciotuleńka* (1988, Nagroda Wojewody Gdańskiego i Gdańskiego Towarzystwa Przyjaciół Sztuki); *Saga wileńska* (1992). Również autor książek dla dzieci.

M. Ch.